дуть заповнені до неділі перед Трійцею. Цурукава сказав, що час настав. Я зауважила, що ми напевне стоятимемо у масштабних заторах, але він вирішив, що це неважливо. Яскраво світило сонце. Ми повільно котилися до Сезану, потім я вирішила поїхати на схід, сподіваючись, що там швидше вирвемося із тисняви. Звідти ми звернули до Вітрі-Ле-Франсуа. У дзеркалі заднього виду сідало сонце. Я натиснула на газ і більше не відпускала його. Час настав, Цурукаво, час настав. Я стільки себе стримувала звідтоді, як ти тиснеш мені на барабанні перетинки. Допоможи мені. Стисни мене в обіймах. Пшениця ще зелена. Ми не побачимо, як вона золотиться. Я обганяла усе, що бачила перед собою. Земля червоніла від сонця у мене за спиною. Перед тим, як кинутись на ціль, камікадзе кричить: "Пікірую". Я теж, Цурукаво, я теж збираюся пікірувати. Бачу, як збільшується вантажівка, засліплюють фари, я не заплющую очей. Цурукава рішуче тримає мою ногу на акселераторі, але мої руки вириваються. Я вивертаю кермо. Потім настала пітьма.

*Pascale Roze.* Le chasseur Zéro / P. Roze. – Paris : Editions Albin Michel, 1996.

**Переклад надійшов до редколегії 10.04.15**

**UDC 821.111(73)-3**

## БОБ ГОФФ. Я З ТОБОЮ

(уривок з біографічної книги "Любов діє")

(переклад з англійської виконаний **Г. С. Сухановою,**
студенткою КНУ ім. Тараса Шевченка)

*Раніше я хотів зробити людей щасливими,*
*а зараз я просто хочу бути поруч з ними.*

Навчаючись у старших класах, я познайомився з хлопцем на ім'я Ренді. У Ренді було три речі, яких я не мав: мотоцикл фірми "Тріумф", борода та дівчина. Це здавалось зовсім нечесним. Я хотів всі три речі в висхідному порядку. Я порозпитував учнів та дізнався, що Ренді навіть не відвідував заняття; він просто приходив у школу розважатися. Я чув про таких хлопців і розу-

мів, що мені не слід спілкуватися з ними, тому я і не став. Пізніше я дізнався, що Ренді сповідував християнство і працював у організації під назвою "Молоде життя". Мені було небагато відомо ні про те, ні про інше, але, гадаю, це пояснювало наявність бороди і те, чому він прогулював школу. Ренді ніколи не пропонував мені прокататися на своєму мотоциклі, але намагався поговорити зі мною про Ісуса. Я тримався на відстані, проте, здавалося, його інтерес щодо моєї особи не ставав від того меншим. Я збагнув, що, може, в нього немає знайомих-одноліток, тому врешті-решт ми подружилися.

Я був препоганим студентом, коли дізнався про можливість пройти тест, рівнозначний атестату про закінчення школи. Я не міг зрозуміти, як записатися на цей тест, хоча, якщо подумати, це було вірним знаком залишатись у школі. В моїх планах було поїхати до Йосеміті і цілими днями видиратись на величезні граніті скелі. Зростом 193 см, вагою 99 кг – я не мав тілобудови скелелаза. Цікаво, чому мені прийшло в голову, що в мене є щось від скелелаза? Коли навчаєшся у школі, не сильно замислюєшся, що тобі щось не під силу. До більшості людей розуміння приходить з часом, але є і ті, які не знають цього все своє життя.

Коли почався останній рік навчання, я зрозумів, що пора кидати школу і переїжджати до Йосеміті. У мене була стильна куртка, дві червоні бандани, пара взуття для скелелазіння, сімдесят п'ять доларів і фольксваген Жук. Що ще мені було потрібно? Я планував знайти роботу у долині, а вільний час проводити у горах. У неділю вранці я попрямував насамперед до будинку Ренді – просто з ввічливості – попрощатися й сказати, що я їду. Постукав у двері і, після декількох довгих хвилин, Ренді відчинив мені. Він виглядав заспаним і сонним – я, безсумнівно, розбудив його.

Коротенько виклав йому свої плани. Ренді весь час терпляче стояв на порозі, з усіх сил намагаючись виглядати невимушено.

– Ти скоро їдеш? – спитав він, як тільки я завершив розповідь.

– Так, до того ж, прямо зараз – я виструнчився і випнув груди, показавши цим, що маю серйозні наміри. – Слухай, Ренді, я маю вибиратися звідси. Я тільки зайшов подякувати тобі за час, проведений разом, та чудову дружбу.

Ренді залишався серйозним та зосередженим, проте не промовив ні слова.

– О, до речі, – раптом згадав я – попрощаєшся від мене зі своєю дівчиною, коли побачиш її?

Знову, ні слова у відповідь. На його обличчі дивний погляд – Ренді був де завгодно, але не тут, ніби дивився крізь мене. І раптом він повернувся до розмови:

– Слухай, Бобе, будь ласка, не зачекаєш хвильку, поки я дещо зроблю?

– Без проблем, Ренді. – Часу в мене було більш ніж достатньо, то чому мені відмовлятись?

Ренді зник у будинку, а я зніяковіло стояв, тримаючи руки в кишенях перед дверима. Він повернувся з потріпаним рюкзаком, що звисав з плеча на одному старенькому ремінці, і зі спальним мішком під рукою. Погляд – зосереджений та прямий. Єдині його слова: "Бобе, я з тобою".

У цих словах щось надзвичайно вразило мене. Він не вичитав мене, стверджуючи, що я роблю неправильно і, кидаючи навчання, позбавляю себе мпайбутнього. Не сказав, що я дурень і мій план приречений на поразку план провалиться, ще не почавши здійснюватись. Він не сказав, що все прогорить, навіть якщо початок буде успішним. Він був несхитним, впевненим і не думав про власну вигоду. Він був зі мною.

Незважаючи на це, мені було дивно думати, що він хотів приєднатись.

– Хм, звичайно, чого ж ні… – я промовив несміливо – Ти впевнений?

– Так, Бобе, я їду. Якщо ти не проти, я поїду з тобою. – Ренді стояв, сповнений рішучості.

– Добре, а зараз я ще раз перепитаю. Ти хочеш вирушити до Йосеміті зі мною – й у цю саму хвилину?

– Так-так, усе вірно. Я зможу поїхати назад, коли ми дістанемося туди і ти влаштуєшся.

Я не знаю, чому я погодився на цю великодушну пропозицію від Ренді. Напевно тому, що вона постала абсолютно зненацька. Раніше ніхто не проявляв до мене такий інтерес.

–Авжеж… – пробелькотів я, і ми, зніяковілі, продовжували стояти на порозі. – Ну, тоді, гадаю, нам вже слід вирушати.

Після цього Ренді зачинив двері свого будиночка і ми пліч о пліч направились до мого Фольксвагена Жука. Мій друг плюхнувся на сидіння та закинув позаду себе свої речі на мої. […]

**Переклад надійшов до редколегії 10.04.15**

## I'M WITH YOU

*I used to want to fix people,*
*but now I just want to be with them.*

When I was in high school, I met a guy named Randy. Randy had three things I didn't have: a Triumph motorcycle, a beard, and a girlfriend. It just didn't seem fair. I wanted all three in ascending order. I asked around and found out Randy didn't even go to the high school; he just hung out there. I had heard about guys like that and figured I should keep my distance, so I did. Later, I heard that Randy was a Christian and worked with an outfit called Young Life. I didn't know much about any of that stuff, but it helped explain the beard and made it okay that he was hanging out at the high school, I guess. Randy never offered me a ride on his motorcycle, but he tried to engage me in discussions about Jesus. I kept him at arm's length, but that didn't seem to chill his interest in finding out who I was and what I was about. I figured maybe he didn't know anyone his age, so we eventually became friends.

I was a lousy student and found out I could take a test to get a certificate that was the equivalent to a high school diploma. I couldn't figure out how to sign up for the test, though, which on reflection was a pretty good indicator that I should stay in high school. My plan was to move to Yosemite and spend my days climbing the massive granite cliffs. At six feet four inches and two hundred and twenty pounds, I didn't really have a rock climber's build. I wonder what made me think there was a rock climber in me? When you are in high school, you don't give much thought to what you can't do. For most people, that gets learned later, and for still fewer, gets unlearned for the rest of life.

At the beginning of my junior year, I decided it was time to leave high school and make the move to Yosemite. I had a down vest, two

red bandanas, a pair of rock climbing shoes, seventy-five dollars, and a VW Bug. What else did I need? I'd find work in the valley and spend my off-time in the mountains. More out of courtesy than anything, I swung by Randy's house first thing on a Sunday morning to say good-bye and to let him know I was leaving. I knocked on the door and after a long couple of minutes Randy answered. He was groggy and bedheaded–I had obviously woken him.

I gave him the rundown on what I was doing. All the while Randy stood patiently in the doorway trying his best to suppress a puzzled expression.

"You're leaving soon?" he asked when I had finished.

"Yeah, right now, actually," I said as I straightened my back and barreled my chest to show I meant business. "Look, Randy, it's time for me to get out of here. I just came by to thank you for hanging out with me and being a great friend."

Randy kept his earnest and concerned face, but he didn't say a word.

"Oh, hey," I inserted, "will you tell your girlfriend good-bye for me too, you know, when you see her next?" Again, no words from Randy. He had this weird, faraway look on his face like he was looking right through me. He snapped back into our conversation.

"Hey, Bob, would you wait here for a second while I check something out?"

"No sweat, Randy." I had nothing but time now; what did I care?

Randy disappeared for a few minutes into the house while I stood awkwardly on his porch with my hands in my pockets. When he came back to the door, he had a tattered backpack hanging over his shoulder by one frayed strap and a sleeping bag under his other arm. He was focused and direct. All he said was this: "Bob, I'm with you."

Something in his words rang right through me. He didn't lecture me about how I was blowing it and throwing opportunities away by leaving high school. He didn't tell me I was a fool and that my idea would fall off the tracks on the way to the launchpad. He didn't tell me I would surely crater even if I did briefly lift off. He was resolute, unequivocal, and had no agenda. He was with me.

Despite the kind gesture, it was pretty odd to think he wanted to come along.

➢ "Um, sure, I guess," I said halfheartedly. "You sure?"

"Yeah, Bob, I'm in. If you wouldn't mind, what if I caught a ride with you?" Randy stood with a determined look.

"So, let me get this straight. You want to drive to Yosemite with me–right now?"

"Yep, that's right. I can find my way back after we get there and you get settled in."

I'm not sure why I accepted Randy's generous self-invitation. I guess it's because it caught me totally off guard. No one had ever expressed an interest in me like that before.

"Sure ..." I stammered as we both stood awkwardly on his stoop. "Uh, I guess we should get going then."

And with that, Randy closed the door to his little house and we walked side by side to my VW Bug. He plopped into the passenger seat and threw his stuff on top of mine on the backseat. […]

(I'm with you (taken from Bob Goff's novel "Love does", 2012).

**I. Smouchtchynska,** docteur d'Etat, professeur
Université nationale Taras Chevtchenko de Kiev (Ukraine)

## LES METHODES ET LES ANALYSES DU SENS DÉNOTATIF ET CONNOTATIF (l'extrait de "Lexicologie française")

La question qu'on va poser ici: comment le sens du mot, avant tout la connotation qui nous intéresse le plus, peut être analysé et par quelles méthodes.

Comme l'écrit S. Ullmann [1952, p. 41] dans son ouvrage "Précis de sémantique française", des ***comparaisons sémantiques*** peuvent s'effectuer de plusieurs façons.

Dans le sens traditionnel du terme, on compare des langues parentes pour reconstituer leur ancêtre commun et leur développement préhistorique. Pour le français sa langue-mère est le latin vulgaire, et ce passage intéresse plutôt ***la lexicologie historique*** en tant que partie de l'histoire de la langue française.

La recherche de tout ce qui est commun à toutes les langues et à toutes les époques, ce qui s'explique par les tendances fondamentales et permanentes de l'esprit humain, c'est-à-dire ***la recherche des universaux sémantiques***, aboutit à ***une sémantique générale ou panchronique*** (le terme est donné par F. de Saussure) [Ullmann, p. 43].

Ce qui nous intéresse, c'est plutôt l'analyse synchronique du français contemporain qui peut se passer par diverses voies. Les analyses du sens lexical diffèrent selon les modèles théoriques:

- les sémanticiens préfèrent l'analyse sémique (componentielle),
- les lexicographes – la définition par inclusion.

Si les premiers recherchent des ***sèmes*** (les unités minimales pourvues de sens) dans la perspective d'une combinatoire, les deuxièmes proposent une périphrase exprimée en langue ordinaire et dans laquelle les traits spécifiques ne constituent pas obligatoirement des unités sémantiques ni des traits différenciateurs. P. ex., *taxi (m)* est ainsi défini dans le dictionnaire: " *voiture automobile de place, munie d'un compteur qui indique le prix de la course " (P. Robert).*